

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **Y. H.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 10. 2015, č. j. MV-123352-8/SO/sen-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 6. 2017, č. j. 30 A 168/2015 – 66, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se** odkladný účinek **nepřiznává**.
- II. Žalobci **se ukládá** povinnost zaplatit ve lhůtě jednoho týdne od doručení tohoto usnesení soudní poplatek ve výši 1000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal kasační stížnost proti v záhlaví označenému rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „napadený rozsudek“ a „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba ve věci žádosti o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání.

[2] Současně s podáním kasační stížnosti stěžovatel navrhl, aby jí Nejvyšší správní soud přiznal odkladný účinek. Návrh odůvodnil tím, že na území České republiky žije již dlouhou dobu, vytvořil si zde silné rodinné a společenské zázemí, a tak by pro něj nucený návrat do země jeho původu představoval nenahraditelnou újmu. Přiznáním odkladného účinku by naopak nemohla vzniknout újma jiným osobám ani by to nebylo v rozporu s veřejným zájmem. Stěžovatel odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100, ve kterém bylo mimo jiné vysloveno, že pro výkon stěžovatelova ústavního práva na spravedlivý proces může být nezbytné, aby mohl zůstat na území České republiky do skončení řízení o jeho kasační stížnosti. „*Byť je stěžovatel*

v tomto řízení, jak požaduje soudní řád správní, zastoupen advokátem, nelze přehlédnout, že k právu na spravedlivý proces náleží i právo účastníka vystupovat v tomto řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu konkrétní pokyny pro výkon zastoupení atd.“ Stěžovatel cituje také z usnesení zdejšího soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76, a ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25. Má za to, že nepřiznání odkladného účinku by bylo spojeno s povinností vycestovat z území České republiky, což by bylo na újmu jeho právu na spravedlivý proces.

[3] Nejvyšší správní soud na úvod poznamenává, že o návrhu na přiznání odkladného účinku by měl zásadně rozhodnout až po vyjádření žalované. Právo na vyjádření však není absolutní a musí být vykládáno v souladu se smyslem a účelem institutu odkladného účinku. Soudy jsou povinny zaslat návrh na přiznání odkladného účinku druhému účastníkovi na vědomí a poskytnout mu přiměřenou lhůtu, aby se mohl k návrhu vyjádřit. Povinnost zaslat návrh k vyjádření však nevzniká, pokud by tím byla ohrožena včasnost zásahu soudu nebo by hrozilo, že následné rozhodnutí soudu o přiznání odkladného účinku nebude mít potřebný efekt (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017, č. j. 2 Azs 36/2017 – 17). V této věci Nejvyšší správní soud žalovanou prozatím informoval pouze o probíhajícím řízení o kasační stížnosti a o tom, že stěžovatel podal návrh na přiznání odkladného účinku. Znění návrhu žalované zasláno nebylo, neboť jej stěžovatel nejdříve podal pouze blanketně a doplnil až po lhůtě určené soudem. Nejvyšší správní soud za těchto okolností upřednostnil zájem na rychlém rozhodnutí soudu o návrhu, k jehož projednání má ze zákona dojít v třicetidenní lhůtě [§ 73 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], před právem žalované vyjádřit k takovému návrhu své stanovisko.

[4] Podle § 107 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. lze kasační stížnosti přiznat odkladný účinek, jestliže 1) by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže 2) to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[5] Soudní řád správní koncipuje institut odkladného účinku jako mimořádné opatření. Jedná se o výjimku z pravidla, která musí být vyhrazena pro ojedinělé případy, jež naplňují zákonem předepsané podmínky. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy přitom má stěžovatel, od něhož se tak především očekává dostatečně konkrétní a individualizované tvrzení o tom, že mu v důsledku napadeného rozhodnutí vznikne nepoměrně větší újma než jiným osobám, vysvětlení, v čem tato újma spočívá, a uvedení jejího rozsahu. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s rozsudkem krajského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem.

[6] Stěžovatel navrhuje přiznání odkladného účinku zejména s ohledem na ochranu jeho procesních práv. Z návrhu na přiznání odkladného účinku dále vyplývá, že má obavu z nuceného opuštění České republiky a z něj vyplývajících zásahu do rodinného a soukromého života. Předmětem řízení v nyní projednávané věci je přezkum rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalované, jímž bylo pro opožděnost zamítnuto odvolání stěžovatele proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatele o vydání povolení k dlouhodobému pobytu

pokračování

na území České republiky. Důsledkem rozhodnutí žalované tak sice bylo, že stěžovatel nedosáhl na určitou formu pobytového statusu, bezprostředním následkem nabytí právní moci rozhodnutí žalované však není to, že by stěžovatel byl státní mocí nucen území České republiky opustit. K tomu by mohlo dojít až při uložení správního vyhoštění s vymezením doby, po kterou by mu nebylo umožněno vstoupit na území členských států Evropské unie (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2017, č. j. 1 Azs 156/2017 – 21, nebo ze dne 27. 8. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015 – 38; obdobně viz usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11, bod 32). Napadené rozhodnutí žalované v tomto řízení neukládá stěžovateli povinnost vycestovat, ani jej nenutí pobývat na území České republiky nelegálně. Neudělení jednoho pobytového oprávnění neznamena, že stěžovatel nemůže zažádat o jiné pobytové oprávnění, a získat tak na území České republiky legální pobytový status. Nejvyšší správní soud proto po posouzení povahy napadeného správního rozhodnutí a stěžovatelem tvrzených důvodů pro přiznání odkladného účinku dospěl k závěru, že výkon, resp. jiné právní následky napadeného rozsudku pro stěžovatele samy o sobě nepředstavují bezprostředně hrozící újmu na jeho procesních právech a na právu na respektování soukromého a rodinného života. Není proto splněna hned první podmínka pro přiznání odkladného účinku.

[7] K odkazu stěžovatele na usnesení č. j. 5 As 73/2011 – 100 Nejvyšší správní soud poznamenává, že tato věc se lišila od nyní souzené. Zatímco ve stěžovatelově případě byla zamítnuta žádost o udělení povolení k dlouhodobému pobytu, v případě odkazovaného rozhodnutí byly sistovány účinky spojené s rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu. Je tedy zjevné, že okolnosti stěžovatelovy situace se liší od těch, na základě nichž Nejvyšší správní soud rozhodl o přiznání odkladného účinku ve věci sp. zn. 5 As 73/2011. Prvostupňovým správním rozhodnutím nedošlo ke změně stěžovatelova pobytového statusu a důvody, pro které by měl dle stěžovatele být přiznán odkladný účinek, se za situace, kdy dosud není nastolen problém vyhoštění, nejeví být aktuálními ani relevantními. Je přitom v dispozici stěžovatele, zda potenciálnímu zahájení řízení o správním vyhoštění předejde tak, že svůj pobyt zlegalizuje jinými prostředky. (Přiznání odkladného účinku ve věci sp. zn. 5 As 73/2011 nadto bylo odůvodněno zvláštními okolnostmi případu spočívajícími především v tom, že účastník řízení by byl nucen opustit Českou republiku společně se svou těhotnou manželkou a dítětem, neboť jeho manželka disponovala povolením k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny s účastníkem řízení. Žádné takové zvláštní okolnosti stěžovatel nezmínil, jen velmi nekonkrétně tvrdil, že má v České republice vytvořeno silné rodinné a společenské zázemí.)

[8] Ani odkaz na usnesení č. j. 1 Azs 160/2014 - 25 není přílehlavý, neboť v dané věci (stejně jako v mnoha obdobných případech správního vyhoštění) účastníku řízení přímo hrozilo správní vyhoštění na dobu jednoho roku a s tím spojený zákaz vstupu na území všech členských států Evropské unie. Argumentace usnesením č. j. 8 As 26/2005 – 76 je pak pro souzenou věc relevantní, jen pokud jde o obecný závěr, že rozhodnutí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou povahou rozhodnutím předběžné povahy a nelze v něm předjímat rozhodnutí o věci samé.

[9] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovateli se nepodařilo osvědčit naplnění první ze dvou podmínek pro přiznání odkladného účinku

kašacní stížnosti podle § 73 odst. 2 ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s., a proto nemohlo být jeho návrhu vyhověno (výrok I.).

[10] Vzhledem k tomu, že podání návrhu na přiznání odkladného účinku podléhá dle položky 20 sazebníku poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, poplatkové povinnosti, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto usnesení. Soudní poplatek ve výši 1000 Kč je možno uhradit v kolcích vylepením na vyznačeném místě v příloze tohoto usnesení (po připojení svého podpisu jej stěžovatel zašle zpět Nejvyššímu správnímu soudu), případně v hotovosti na pokladně soudu anebo bezhotovostně převodem na účet soudu číslo: **3703 – 46127621/0710**, vedený u České národní banky, pobočka Brno, závazný variabilní symbol pro identifikaci platby: **1020526817**.

[11] Veškeré písemnosti je třeba zaslat ke sp. zn. 2 Azs 268/2017 na adresu Nejvyšší správní soud, Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, případně elektronicky na elektronickou podatelnu (podatelna@nssoud.cz) nebo do datové schránky Nejvyššího správního soudu (wwjaa4f).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 15. srpna 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu

pokračování

Nejvyšší správní soud
Moravské náměstí 6
Brno

sp. zn. 2 Azs 268/2017

Vyhovuji výzvě a zasílám v kolkových známkách určený soudní poplatek.

podpis

Místo pro nalepení kolkových známek: